

Politikai hírek, híresztelések, pletykák ^[1]

Ortutay Gyula 1945 januárjától 1947 márciusáig volt a Magyar Rádió és a Magyar Távirati Iroda, illetve a Magyar Központi Híradó Rt. elnöke. A mellékelt hírnyújteményt az MTI egyik ismeretlen munkatársa állította össze számára.

Bevezetés

Az újságcikkek, értekezleteken elhangzott felszólalások, hírek, értesülések valamilyen formában jórészt ismertek az egykori sajtóból, levéltári iratokból, forrásközlésekből, visszaemlékezésekből. Mégis érdekes, ahogy a - feltehetőleg újságíró - kortárs az eseményeket, a vélt vagy valós összefüggéseket felsorolja. Nem nyújt teljes képet egy-egy kérdésről - bízza abban, hogy a hírórszeállítás címzettje (Ortutay) máshonnan is értesül ezekről -, inkább csak az érdekesnek gondolt részre utal. Az ismert tények egyes részleteinek felemlítésén túl néhány eddig háttérben maradt esemény is szerepel a feljegyzésben. Így szól Nagy Ferenc miniszterelnök lemondási szándékáról a Bárányos Károly, Eröss János és Bognár József miniszteri kinevezése kapcsán kinyilvánított kommunista és szovjet magatartás miatt; új adatot közöl Keresztury Dezső miniszteri lemondásának körülményeiről és más minisztercseréről; a Szabadságpárt főtítkárának, Kovács Lászlónak a megvádolásáról, néhány korrupciós esetről és más kérdéssről.

Érdekesége az összeállításnak, hogy nagy figyelmet fordít a Kisgazdapárt lehetséges szövetségeseinek, illetve ellenlábasainak - a Parasztpárt és a Sulyok-párt vezetőinek - magatartására, a Kisgazdapárton belüli nézetkülönbségekre. Ugyanakkor - Ortutay baloldali orientáltságának megfelelően - többnyire egyetértőleg rögzíti a Kommunista Párt nyilatkozatait.

A rövid, egy hónapra terjedő hírórszefoglaló így nem csak Ortutay számára szolgálhatott színes tájékoztatásul, de a múlt iránt érdeklődő mai olvasó, sőt a szaktörténész számára is tartalmaz figyelemre méltó érdekességeket.

A - cím nélküli - közlemény további kommentálást, jegyzeteket feltételezésem szerint nem igényel, bár egyes kérdések esetében helyénvaló lehetne, ez azonban a híryanagnál is nagyobb terjedelemben történhetne meg, amit meg kell hagyni az elemző tanulmányoknak.

Forrás

Tájékoztató Ortutay Gyula számára

október 27-november 3.

A Parasztpárt szombat-vasárnap nagyválasztmánya azzal kezdődött, hogy Veres Péter szombaton reggel kilenc órától este hét óráig újságíróknak egyhuzamban beszélt. Először külpolitikai helyzetképet adott, majd párttörténetet, végül pedig a pártválság történetét ismertette. Közben erős támadást intézett a "jobbszárny" ellen, többi közt elmondta, hogy a Kovács-Jócsik csoport (az ő kezükben van a pénz, mert ők intézik a párt gazdasági ügyeit, s úgy látszik ebben a minőségben államot alkotnak az államban), amikor a párt meg volt szorulva, csak úgy volt hajlandó pénzt adni, ha ő, Veres Péter az ő irányzatukat követi. Hangsúlyozta azt is, hogy feltétlenül a munkáspártokkal akar együtt haladni, sőt ha polgárháborúra kerülne sor, okvetlen a munkáspártok mellé állna.

Veres Péter a párt politikai bizottságának összetételéről listát terjesztett elő, hangsúlyozva, hogy annak elfogadásához ragaszkodik, annyira - mondotta, állítólag könnyes szemmel - hogy amennyiben nem fogadják el a listát, otthagyja a pártot.

Erdei Ferenc a balszárny nevében azonnal bejelentette, hogy elfogadja a listát és csatlakozik Veres Péterhez.

Kovács Imre munkáspárt-ellenes beszédet mondott.

Darvas József felszólalásában Kovács Imrét támadta. Elmondta például, hogy Kovács Imre a Baloldali Blokk és a Kisgazdapárt közötti egyik tárgyaláson Rákosinak és Szakasitsnak adott igazat Veres Péterrel szemben.

Kovács Imre közbeszólt, hogy ez hazugság, mire Veres Péter megjegyezte, majd ő megmondja mi az igazság. Később valóban fel is szólalt ebben az ügyben és lényegében Darvasnak adott igazat, de azért, valahogy Kovács Imre magatartását is magyarázni próbálta, szóval elkente a dolgot.

Darvas után Farkas Ferenc szólt fel, aki Erdei ellen intézett éles támadást.

A Veres Pétertől előterjesztett listán szerepel hat jobbszárny (Kovács,) hat balszárny (Erdei) a többi az úgynevezett centrum (Veres).

A listával szemben Kovács Imre még a választmányi gyűlés előtt ellen-listát terjesztett be.

A vasárnapi nagyválasztmányi gyűlésen Erdei Ferenc bejelentette, hogy elfogadja Veres Péter listáját és híveit is kérte, hogy arra szavazzanak.

Kitűnt tehát, hogy a jobbszárny, ha folytatja akcióját nemcsak a balszárnyal, de Veres Péterrel is szembekerül. Próbaképpen Kovács Imre beterveztett még egy javaslatot arról, hogy válasszák újra a két alelnököt olyképp, hogy az egyik feltétlenül paraszt, a másik értelmiségi legyen, ezt a javaslatot, mintegy nyolcvan százalékos többséggel elvetették. Az indítványt nem személyesen terjesztette elő, hanem az ő sugalmazására memorandum formájában nyújtotta azt be tizenhárom képviselő és két nem képviselő választmányi tag. A cél természetesen az volt, hogy értelmiségi alelnöknek újból Kovács Imrét válasszák, míg a másik alelnökre megállapított kikötés lehetetlenné tette volna Erdei újra választását. Veres Péter határozottan az indítvány ellen foglalt állást.

Kovács Imre a történetek után különlistáját visszavonta. Így szavazás nélkül egyhangúan Veres Péter listáját fogadták el, amiben benne volt a bizalmi szavazat is.

A párt összes eddigi vezetőit (Kovácsot és Erdeit is) újraválasztották, kivéve a főtítkár S. Szabó Pált. Azonkívül a Veres Péter-listán nem szerepelt Jócsik. Ekörül nagy vita támadt. Jócsik sértődötten bejelentette azonnali lemondását az államtitkárságról, ezt azonban nem fogadták el. A vita során Veres Péter kijelentette, azért hagyta ki Jócsikot, mert az is erősen "polarizált", Kovács Imre is nem a párt érdekét nézte, épp úgy, mint S. Szabó, aki az ő háta mögött táviratokat küldözgetett a nagyválasztmányi tagoknak. Amikor a párt bajban volt és pénzt kellett volna adni, Jócsik azzal tért ki ez elől, hogy ő már adott, nem ugyan a pártnak, hanem egyeseknek, (értsd Kovács Imre.)

S. Szabó is kimaradt a listáról, minthogy azonban ő a parlamenti frakció vezetője, később találtak olyan megoldást, hogy ő is tagja legyen a bizottságnak. Ez volt az egyetlen pont, ahol Veres Péter jobb felé engedett. A főtítkári állás kérdésében azt határozták, hogy azt a politikai bizottság fogja megválasztani. Meg is választották később Gém Ferencet.

Látszólag tehát, legalábbis kifelé, a válság megoldódott azzal, hogy minden maradt a régiben. A helyzetet azonban csak az mentette meg, hogy egyik fél sem merte, vagy akarta "átlépní a Rubicont". Keszthelyi ügy jellemezte a történeteket, hogy Veres Péter elénekelte a Fülemlile dalt: "Jobbról is nekem füttyöl, balról is nekem füttyöl, elmehetnek." - de - tette hozzá - nem mentek el. Ez azonban még nem egészen bizonyos. Mert parasztpárti körökben sem tartják lehetetlennek, hogy Kovács Imre híveivel mégis kiválják a pártból és ez esetben - mint azt a tizenöt aláírás mutatja - a képviselőknél a többsége vele tart. Tény, hogy Kovács Imre mindjárt hétfőn hosszan tárgyalt Balogh államtitkárral. Úgy látszik azonban mégis az a felfogás kerekedett felül, hogy Kovács-frakció maradjon továbbra is a Parasztpártban.

A Parasztpárttal kapcsolatban még két dolgot kell megemlíteni. Az egyik, hogy Kovács Imrének olyan indítványa is volt, hogy a párt azonnali hatállyal mondjon fel a többi pártokkal vállalat minden kötelezettségét (Baloldali Blokk). Ezt szintén leszavazták.

A másik dolog a Keresztury-ügy. Kovács Imre a nagyválasztmányon elkezdte dicsérni Kereszturyt, majd utána több fölszólaló támadta. Felhozták többi közt Kereszturynek azt az állítólagos, a Független Ifjúság vezetői előtt tett kijelentését, hogy nem a parasztpárti, hanem a Független Ifjúsági kollégiumokat fogja támogatni. Végül is azonban kialakult az a kívánság, hogy hallgassák meg Kereszturyt is. Keresztury vasárnap hosszabb beszédet mondott - hasonlót a Podmaniczky-utcában elmondott beszédhez - és kétségtelen sikere volt. Különösen megtapsolták, amikor kijelentette: "Bármilyen történelmi, én őseim hitét nem hagyom el."

Valaki felvetette a határozott kérdést, mi lesz hát Kereszturyval, mert hiszen mindenfelől lemondását követelik. Erre Veres Péter kijelentette, hogy a lemondás eldöntését nem bízza a nagyválasztmányra, minthogy ez politikai kérdés, illetve a koalíciós tárgyalások kérdése. Kérésére a nagyválasztmány hozzájárult, hogy ebben a kérdésben a párt politikai bizottsága döntsön.

A kultuszminisztériumi szék kérdése egy ideig a koalíció legválságosabb kérdésének látszott. A munkáspártok fel akarták vetni a kérdést olyan formában, hogy a vallás semmiféle szerepet se játszhasson bármiféle állás betöltésénél.

A Kisgazdapárt viszont mereven ragaszkodott és ragaszkodik ahhoz az álláspontjához, hogy kultuszminiszter csak katolikus lehet, mert - mint Balogh egy alkalommal megjegyezte, - a kultuszminiszter nemcsak közoktatásügyi, hanem vallásügyi miniszter is. Úgy látszik, hogy végül is a munkáspártok engedtek ebben a kérdésben, minthogy azonban a parasztpártnak katolikus jelöltje nincs, felmerült a tárcacsere kérdése. Ezen a vonalon is próbáltak megoldást találni, de a kérdést így sem lehetett megoldani. A szociáldemokraták ugyanis egyik tárcáról sem hajlandók lemondani, a Kisgazdapárt pedig a Tájékoztatási Minisztériumon kívül, amely a Parasztpártnak nem kell, nehezen mondhat le valamely más tárcájáról.

Itt kell megemlíteni Révai József a Szabad Nép november 3-i számában, hosszabb cikkben támadta Kovács Imrét, a Válaszban írt tanulmányáért. Ebben Kovács Imre olyasmiket állított, hogy Magyarországon ma nem tiszta, hanem totalitárius demokrácia van. A tanulmányának egyébként kommunista ellenes tendenciája volt.

A Baloldali Blokk és a Kisgazdapárt közötti tárgyalások nem sokat haladtak előre. A tárgyalásokat megelőzően mind két párt az eddigi válságokhoz hasonlóan meglehetősen merevnek mutatkozott. A Szabad Nép október 27-i, vasárnapi számában Horváth Márton többi közt a következőket írta:

Ma nincsenek népmozgalmak, a vita udvariasan és halkán, mondhatnánk a diplomáciai formák betartásával folyik. A mértéktartó hang a nagyobb erő kifejezője. A vita valójában nem a Baloldali Blokk és a Kisgazdapárt között folyik. A valóságban a demokratikus erők és a reakció csap össze egymással. Nemcsak a belső, hanem a külső erőviszonyok is kedvezően alakulnak. A népek békére vágyanak. A háborús kalandorpolitika korszaka lezáródott. A magyar uralkodó osztályok ugyanazok a szűklátókörű, önző, népellenes politikát szeretnék érvényesíteni a változott viszonyok között is, mint az elmúlt 25 év alatt. Ez azonban nem ok arra, hogy a magyar munkásosztály se tanuljon a múltból és az 1919-es megoldást válassza. Nem fog erre az útra lépni, nem fog egyedül a parasztság nélkül, vagy a parasztság ellen belevágni történelmi feladata elvégzésébe. De figyelmeztetnünk kell azokat, akik ma akadályokat gördítenek a békés fejlődés elé, hogy nemcsak a proletárdiktatúra, hanem a népi demokrácia születése is járhat megrázkódtatásokkal. Az ellentétek kiéleződnek, de nem szükségszerű, hogy az élesebb osztályharc fizikai harcra váljon. A Baloldali Blokk követeléseinek elfogadása nemcsak a sürgető napi problémákat oldaná meg, hanem a koalíciós kormányzást tenné méltóvá feladatához, hanem gyors, békés, demokratikus fejlődésünk előtt is szabadabbá tenné az utat.

Ugyanaznap a Reggelben Kovács Béla hosszabb nyilatkozatában többi közt a következőket mondta:

Minket nem zavar, hogy naponta újra és újra megmagyarázzák nekünk, mennyire elmaradtunk a politika tudományában és az sem, hogy ha már a nép többsége mellénk állt a választásokon, a munkáspárti vezetők időnként változó szövegű, meglepő magyarázatokkal próbálják elhitetni önmagukkal valamiféle többségi mivoltukat. Ha egy-egy újfajta magyarázat megszületik, végigjárja a baloldali blokk sajtóját és hol itt, hol amott bukkan fel a szónoklatokban. Tiszteletreméltók ezek a szellemi erőfeszítések, de semmit sem változtatnak a tényen, hogy a nemzet többsége a Független Kisgazdapárt politikai irányát akarja követni, a demokráciát a mi értelmezésünkben fogadja el. Szabadságot, építő rendet, a nyugalmat, a mindennapi kenyér biztonságát, a lélek és szellem függetlenségét keresi a demokráciában. A Független Kisgazdapárt biztosíték rá, hogy meg fogja kapni. Lehetséges, hogy ez a Baloldali Blokk egyik vagy másik vezetője szerint nem volna jó demokrácia, de bele kell törődniök, hogy ebben a tekintetben mégis csak a nemzet többségének a véleménye lesz a döntő. Az lesz a demokrácia helyes értelmezése, amit parasztlak, munkások, és értelmiségiek milliói - és nem politikusok, vezetők és pártfunkcionáriusok kis csoportjai - annak elfogadnak.

Ilyen auspiciumok mellett ült össze október 30-án szerdán az első konferencia, amely azonban inkább csak "ügyrendi kérdésekkel" foglalkozott. Megállapították, hogy pontról pontra kell haladni, és előbb a gazdasági kérdések kerülnek megvitatásra és csak azután a politikaiak. Nyilván közrejátszott itt az a körülmény, hogy Szakassits és Kéthly másnap Londonba utaztak és így egy darabig kikapcsolódtak a további tárgyalásokból. Érdekes volt az a határozat, hogy minden tárgyalásról gyorsírói feljegyzést készítenek, nyilván a későbbi "letagadások" elkerülésére. Részt vettek: Kisgazdapárt: Nagy, Oltványi, Bognár, Kommunista: Rákosi, Gerő, Rajk, Szociáldemokraták: Szakassits, Szélig, Parasztpárt: Veres, Erdei, Farkas, Szakszervezet: Kisházi, Kossa.

Az értekezleten nagyjából mind a két fél ismertette a maga álláspontját, majd miután az ügyrendben megegyeztek, a legközelebbi értekezletet az ünnepekre való tekintettel november 5-re, keddre tűzték ki.

November 4-10.

A keddi értekezleten sem haladtak túlságosan előre. A programnak megfelelően gazdasági kérdések kerültek szóba, mégpedig a bankok állami ellenőrzése, az ipari árak leszállítása, földadó, kartell-kérdés és kisbirtok-adó. Mindezekben a kérdésekben simán megegyeztek, hiszen ezekben nem is igen voltak ellentétek. Ezután került sor a malmok kérdésére. Itt a Baloldali Blokk valamivel enyhébb formában szövegezte kívánságát, mert a kommunisták szélsőséges, teljes államosításra irányuló követelésüket a szociáldemokraták határozott kívánságára mérsékeltek. A Kisgazdapárt azonban merevebb magatartást tanúsított, mire a vitát gyorsan elnapolták bizonytalan időre.

Az értekezleten a szociáldemokratákat Bán, Szélig és Marosán képviselte, a többi pártot az előző garnitúra. Azonkívül bevonták a tárgyalásokba, mint szakértőt, Kemény államtitkárt is.

Az értekezlet előtt a Kisgazda delegáció Rácz Jenő bevonásával beható tanácskozást folytatott Nagy Ferencnél.

A tárgyalások egész menetéből az látszik, hogy egyik fél sem törekszik gyors befejezésre. Ezt csak részben magyarázza Szakassits távolléte, inkább az a benyomás, hogy meg akarják várni bizonyos külpolitikai helyzetek alakulását. Úgy látszik, hogy mind a két fél erre a későbbi időpontra tartogatja erejét és fegyvereit, amelyek között legfontosabb a nagygyű: a választás lesz. De nem a községi választás, mert hisz erre most már technikailag sem kerülhet sor. Mikor Balogh a keddi értekezlet után megkérdezték mi lesz a községi választásokkal, azt felelte: - Kitérdekel ma a választás, a politika?

Azt hiszem ez a községi választás feletti temetési éneknek tekinthető.

Itt jegyzem meg egyébként, hogy Balogh helyzete kezd rejtélyes lenni. Látszólag visszavonul vagy visszavonják minden fontosabb pozícióból - a pártközi értekezleten sem ő vesz részt - másrészt viszont Nagy Ferenc, Kovács Béla és a párt más vezetői sűrűn tanácskoznak vele. A dolog hátterének a kontúrjai még nem rajzolódtak ki előttem.

November 10-17.

A Blokk és a Kisgazdapárt 12-én kedden ült össze újabb megbeszélésre.

Nagy Ferenc időközben két beszédet is mondott, de egyikben sem tért ki konkrét kérdésekre, bár mindkettőben a koalíció fenntartásának szükségességét hangoztatta. A Gaál Gaszton halála évfordulóján rendezett balatonboglári ünnepségen tartott beszédében többi közt ezeket mondotta:

- A megegyezésre való készség éppúgy megvan bennünk ma is, mint Gaál Gaszton idejében, csak ne kívánják tőlünk, hogy a magyar nép nagy többségének alapvető törekvéseiből legyünk kénytelenek engedni.

A november 10-én, vasárnap Hatvanban rendezett gyűlésen - közölte, hogy most ősszel ez az utolsó alkalom, hogy beszédet mond - kijelentette:

- A demokrácia két oldalán mutatkozó jelenségek tekintetében is mértéktartásra van szükség. Az egyik oldalon nem szabad azt hinni és hangoztatni, hogy majd eljön az az idő, amikor a másik oldallal leszámolunk. Nem szabad azt hinni például az én pártomnak, de a pártomtól jobbra állóknak sem, hogy eljöhét még egyszer az idő, amikor itt a magyar munkásság politikai irányzatával le lehet számolni. Tudomásul kell venni, hogy igenis a szocializmusnak hatalmas tömegek a képviselői az egész világon, itt nálunk is, hogy ezeknek a széles, nagy népi tömegeknek joguk van a maguk nagy politikai életformájuk felé törekedni. Tudomásul kell tehát nekünk, ezen az oldalon állóknak vennünk, hogy ezzel a politikai irányzattal szemben türelmet, megértést és jó szándékot kell tanúsítanunk. Ha akadnak olyanok,

akik azt hiszik, hogy jöhet még olyan évtized, amely a demokráciát aláássa és ellenforradalmi, vagy más megmozdulásokkal a régi világot teljes mértékben visszahozhatja, tudják meg, hogy ez hiú ábránd. Viszont a másik oldalon tudomásul kell venni, hogy a magyar nép nagy többségének kialakult életformái, életöszönei vannak, ki nem mondott, de átél világnézete van, de ez is a demokráciának tartozéka. Nem szabad azt hinni az egyik oldalon, hogy a demokrácia akkor tisztul meg, ha folyton jobbfelé megyünk, a másik oldalon pedig azt, hogy a demokrácia csak akkor marad meg, ha állandóan balra tolódunk. Meg kell találni a magyar politikai élet szintézisét.

A beszéd alatt furcsa érzésem volt. Nem tehetek róla, de kísértetiesen emlékeztetett - Bethlenre.

Ennek a vasárnapnak a krónikájához tartozik Kovács Imrének a Reggelen közölt kérdés-felelet nyilatkozata. Reméli, hogy a párt válsága megoldhatónak tekinthető. Veres Péterrel mindenben egyetért. Hajlandó szorosabban együttműködni a Kisgazdapárttal, de nem várható kilépése a Parasztpártból. Utóbbi kijelentés arra mutat, hogy a további taktika az lesz, hogy a Kovács-szárny a párton belül igyekszik befolyását érvényesíteni.

Még egy érdekes apróság: Balogh a hét végén minden különösebb ok nélkül néhány napra bevonult a Faszor-szanaszatóriumba pihenni és - fogyni.

Közben némi feszültség támad a Szociáldemokrata és a Parasztpárt, illetőleg a Népszava és a Szabad Szó között. A Szabad Szó ismertetett egy földrendező bizottsági határozatot, amelyben fel volt sorolva, kiknek a földigénylését utasította vissza a földrendező bizottság. Ezek között szerepelt több szociáldemokrata párttag, így Bán Antal is. Másnap a Népszava egy mérges cikkben felsorolta, hogy a Parasztpárt központi vezetőségének mely tagjai kaptak földbirtokot. Szerepelt a névsorban Veres Péter, Kovács Imre, Jócsik és a párt csaknem valamennyi vezető tagja. A Szabad Szó válaszolt ugyan erre, de csak annyit, hogy ő is tudna szociáldemokrata földhözjuttatottakat felsorolni - de nem sorolt fel.

Keresztury még egy támadást kapott a Haladásban, amely "Heil Keresztury" címmel a 8 órai újságra hivatkozva azt írta, hogy Keresztury 1936-ban egy berlini előadáson Heil Hitlerrel köszönt. Keresztury az MTI-ben kiadott nyilatkozatban bejelentette, hogy a felelős szerkesztő ellen sajtóperet indított.

Röviddel rá Keresztury lemondott. Veres Péterhez intézett levelében ezt írja: Az elmúlt hetekben sok és méltatlan támadás ért. Nagyválasztmányunk a párt legfőbb testülete azonban közvetlen együttérzéssel bizalmáról biztosított. Mivel Te, pártunk immár legfőbb felelősségű vezetője a politikai erők mai alakulásában mégis ezt látod a párt érdekében állónak, ezennel visszaadom megbízásomat, s a vallás- és közoktatásügyi miniszter tisztségéről lemondok.

A lemondás akuttá tette a tárcacsere kérdését. A megindult tárgyalások egy a [sic!] Kisgazdapárt - Barta tudta nélkül - azt a meglepő ajánlatot tette a Parasztpártnak, hogy vegye át a honvédelmi tárcát. A Parasztpárt azonban erre sem volt hajlandó, mire elhatározták, hogy "marad minden a régiben" azaz a Parasztpárt adja a kultuszminisztert. A párt próbálta kapacitálni Illyés Gyulát, de az nem áll kötélnek. Egy ideig Dabasi-Schweng Lóránd neve állt előtérben.

Dobi távozása befejezetté vált és tárcáját - a régi elgondolás szerint - Bárányos, a közellátást pedig Erőss veszi át.

Lemondott Balla is. Komoly szó volt róla, hogy utódja Boldizsár Iván lesz, aki vagy átlép a Kisgazdapártba, vagy felmentést kap a pártjától a pártmozgalmak alól. A tervet főleg Nagy Ferenc támogatta, aki nagyon értékeli Boldizsár párizsi munkáját. Úgy látszik azonban mindkét párt vonalán nehézségek merültek fel, s így a tárcára Bognár József jelöltsége került előtérbe.

Felmerült egy érdekes pletyka. A Parlamentben a politikai újságírók között viccként felvetette valaki, hogyha Párizs megért egy misét, talán Darvasnak is megér a kultusztárca - egy katolizálást. Ezt a Népszava, mint "rosszindulatú híresztelés" megírta, mire Darvas a Szabad Szóban felháborodottan tiltakozott.

Egy ideig keringett az az ötlet, hogy a kultusztárcát felosztják Vallásügyi és Oktatásügyi Minisztériumra, de ez nem sokáig élt.

Komolyabb volt az a terv, hogy felosztják a Kereskedelmi és Szövetkezetiügyi Minisztériumot. A kereskedelmi a kisgazdáké, a szövetkezeti a Parasztpárté (Jócsik) lenne.

Azonkívül Veres Péter tárcá nélküli miniszterséget kapna. A Szociáldemokrata Párt a kereskedelemért megkapná az újjáépítést.

A tájékoztatásügyi tárcá körül újabb zavarok támadtak, mert Bognár nem vállalta. Úgy látszott ekkor, hogy Ballának kell lemondása ellenére tovább vállalnia, jöllehet, mint kiderült, előtte való héten Nagy Ferenc Szviridov-levelét kapott, amely kifogást emelt Balla minisztersége ellen. Végül azonban mégis sikerült Bognárt megnyerni, s így a tárcá sorsa végre eldőlt.

November 12-én kedden megint összeült a Baloldali Blokk és a Kisgazdapárt, de ezúttal sem végzett semmi érdemlegeset. Megint csak gazdasági kérdésekről tárgyaltak. Így megállapodtak abban, hogy külön politikai szervezetet létesítenek a bankok ellenőrzésére, de a vitás kérdéseknél, mint a malmok államosítása, stb. azt határozták, hogy külön szakértőbizottságot küldenek ki a kérdés tanulmányozására. Egyébként a tárgyalás folytatását bizonytalan időre halasztották. Tovább folyt tehát a halasztás, húzás taktikája, mely már szinte posványosításnak tűnik fel.

A baloldal részéről ez érthető. Először is azért, mert a baloldalnak ez a mostani kiállása tulajdonképpen ellentámadás volt a Kisgazdapártnak az őszi községi választásokra és az arányosításra vonatkozó követelésére. Az előbbi sikerült is végleg kidriblizni, s a második is lassan kezd elaludni. Másodszor munkáspárti, főleg kommunista körökben egyáltalán nem ejtették el a választások, de nem a községi, hanem az országos választások tervét. Mégpedig nemcsak a választójog szűkítésével, - hiszen 150-200 000 választó kizárása nem sokat változtatna az eredményen, hanem - valami más trükk alkalmazásával, például télvíz idején rendezendő választással, amikor - mint egy kommunista mondotta - csak azok szavaznának, akik tényleg szavazni akarnak. "A kisgazdapárt jobbszárnya ugyan mind a két tervet, mind a választójog szűkítését, mind a nemzetiügylés felosztását mereven ellenzi. Varga Béla egyenesen kijelentette az újságíróknak, hogy inkább elhagyja a Kisgazdapártot, semhogy ebbe beleljen, de hát láttunk már karón varjút.

November második hetének krónikájához tartozik még, hogy a hét végén Szakasis Philipnek, az angol munkáspárt főtitkárnak Kísérletében visszaérkezett. A hét folyamán volt egy összejövetel Rákosi és Kovács Béla között. De mint Varga Béla kijelentette, semmit sem jutottak előbbre. A Kommunista Párt változatlanul azzal vádolja a Kisgazdapártot, hogy elősegíti a reakciót, a Kisgazdapárt viszont a Kommunista Pártot okolja a bajokért.

November 18-25.

A Kommunista Párt egyébként ügyesen folytatja taktikázását. Politikai Bizottságának üléséről kommunikét adott ki, amely szerint a párt megbízta Rákosit, hogy a legközelebbi minisztertanácson terjeszsen elő javaslatokat a drágaság letörésére és a "Közellátási Minisztérium mulasztásainak helyrehozása" tárgyában. Ez két új hadjárat kiindulását jelenti. Az egyik Bárányos ellen irányul, akit a kommunisták nagyon nem szívesen látnak a földművelésügyben. Egrész félnek attól, hogy Bárányos, aki tulajdonképpen földművelésügyi szakember, tényleg rendet csinál ott és megszünteti Donáth császárságát, másrészt nem veszik szívesen, hogy ez a "reakciós" miniszter most elhagyja a tisztán szakreszortot, és olyan tárcát vállal, ahol nagyon érvényesül a miniszter politikai befolyása is.

De a kommuniké egy másik hadjárat indulását is jelenti. A munkásság körében tényleg egyre nagyobb az elégedetlenség a drágaság miatt. A kommunisták ezt úgy akarják kihasználni, hogy mindenért a "kormányt" okolják, persze sohasem önmagukat értve kormány alatt. Az MNDSZ és a Szakszervezeti Tanács Nőbizottsága közös nagygyűlésen nemcsak a drágaság letörését, az árak leszállítását, de azt is követelték, hogy a nőket bevonják [sic!] az ellenőrzésbe, sőt az uzsorabírósgába is, és hogy a "tankönyveket államosítsák." A javaslatokat tartalmazó határozat átadására aztán összehívták egy száztagú asszonyküldöttséget hétfőre, 18-ára, de a küldöttségjárásról nem értesítették a miniszterelnököt. A miniszterelnök ezért dühbe jött és eleinte nem akarta fogadni a küldöttséget, mire - igaz hogy zuhogott az eső és fél órát az esőben várakoztak - a tavalyi hírhedt rendőrtüntetéshez hasonlóan jeleneteket játszódtak le. A miniszterelnök aztán kénytelen volt fogadni a küldöttséget. Ő volt különben az egyetlen, aki konkrét választ adott. A többi miniszter mindegyik a másikkal tolt a drágaság okát. Bán pedig egyszerűen meglógott előlük. Persze a drágaságnak sokkal mélyebb okai vannak, hiszen drágítani és feketézni csak akkor és ott lehet, ha nincs, vagy kevés az áru. Ezen pedig nem segít, ha mindjárt helyszínen ott akasztják is fel a drágítót vagy feketét.

Egy kis pikantériája is volt ennek a hétnak. Kovács László, a Szabadságpárt főtitkára, a Kisgazdapártba való visszavételét kérte és a Kisgazdapárt Politikai Bizottsága egyhangúlag hozzájárult a felvételhez. Erre a Szabadságpárt a MOT útján a következő közleményt tette közzé:

Kovács képviselő veje, Simonyi Dénes, volt országgyűlési képviselőnek, aki annak idején - Szálasit, mint az ügynevezett "Nemzeti Szövetség tagja" Sopronba is követte, és ott tagja volt annak a nyilas csonka országgyűlésnek, amely egyéb gaztettei között például a Kisgazdapárt nagy történelmi alakjának Bajcsy-Zsilinszky Endrének a mentelmi jogát felfüggesztette és ezzel lehetővé tette, annak a nagy politikusnak a kivégzését, akinek mártírhalála ma a Kisgazdapárt egyik legnagyobb politikai tőkéje. Simonyi Dénes azután nyugatra szökött, ahonnan máig sem tért vissza, ellenben hátrahagyta nőgrádi birtokát, amelyen ma is Kovács László gazdálkodik, holott a hazaáruló birtokát a törvény értelmében már el kellett volna kobozni. Kovács képviselő azt kívánta a Szabadságpárt vezetőségétől, járjon közbe a nyugatos Simonyi birtokának a család részére való megmentése érdekében, amit a párt kereken megtagadott. Ettől kezdve Kovács László a párt életében nem vett részt, ellenben közölte pártjával, hogy a Kisgazdapárt részéről biztatást kapott a birtok megmentésére. Az átlépés csak ez után történt meg. És most a Szabadságpárt érdeklődéssel figyeli mi történik a nőgrádi birtok, amelyről a jóhiszemű közvélemény nem is sejtí, milyen fontos szerepet játszik egyes politikuskok "elvi" elhatározásai mögött.

Volt egy politikai vadászat is, amelyen orosz részről Szvirdov, Puskin, Ljovuskin és Oszukin, magyar részről Tildy, Nagy Ferenc, Kovács Béla, és Rákosi vettek részt. Erről azonban nem lehetett sokat megtudni. Még Kovács Béla is mély hallgatásba burkolózott, illetőleg azt állította, hogy nem történt semmi különös.

Varga Béla felhívta az összeférhetlenségben érintett képviselőket, hogy tegyék meg bejelentéseiket - mégpedig nyolc napon belül az elnökségen. Eddig 20 bejelentés történt.

A Szabadságpárt napilapja még mindig nem indult meg, és november 27-ére a párt sportcsarnoki zászlóbontására sem tud már megjelenni. Hír szerint a pénz körül vannak nehézségek.

A legújabb dátum december 15.

A kis Nagy Ferenc kinevezése véglegessé vált. Nem mint eredetileg hírtett UNO-megfigyelő, hanem egyszerű fogalmazó lesz a washingtoni követségen.

A Szabadság megírta, hogy Jékely távozik, mire Jékely nyomban leadott az MTI-nek egy nagyon furcsa hangú cáfolatot, mely szerint "szó sincs az ő távozásáról". Holott értesülésem szerint nagyon is szó van.

Azokat az előző sorokat, amelyekben a kommunistáknak Bárányos elleni áskálódását vázoltam, november 18-án rögzítettem le. November 20-án - a politikai élet egyik érdekesen zajló napján - a következők történtek:

A délelőtti folyamán minden előzmény nélkül átszóltak a Köztársasági Elnökségről, hogy egy órára küldjön az MTI egy munkatársat, mert a három miniszter leteszi az esküt. Azt már tudtuk, hogy a három miniszter Bárányos, Eröss, és Bognár, mert Bognár végül mégis kötélnek állt.

Zalánnal mentem át, és mindenekelőtt a felmentési és kinevezési kéziratokat kerestük. Ilyeneknek azonban nyoma sem volt. Megállapodtunk, hogy erről nem is adunk közlést, hanem egyszerűen csak az eskütételről adunk kommunikét. Az egésznek azonban egy kicsit puccs-íze volt.

Elmúlt egy óra, majd fél kettő, sőt két óra is, a miniszterek azonban nem jöttek. Két óra után kijött Jékely kabátban, kalapban azzal, hogy nyugodtan menjünk el, ő is elmegy, mert lehet, hogy talán csak másfél óra múlva lesz eskü. Visszamentem az MTI-be és onnan többször érdeklődtem, végre azt válaszolták, hogy három órákor lesz az eskütétel. Megint vártunk de csak pár perccel hét után jelent meg a miniszterelnök és a három új miniszter és történt meg az eskütétel. Az előzményekről a következőket sikerült megtudni:

Az oroszok a kommunisták kezdeményezésére az utolsó pillanatban felvették emeltek. Erre Nagy Ferencnél tanácskozások kezdődtek, amelyeknek során a kommunisták különböző követelésekkel álltak elő. Nagy Ferenc délután Tildynek telefonon bejelentette lemondását. Ezután került sor a Szvirdovnál való megbeszélésre, amelynek az lett a vége, hogy mégis eljöttek esküt tenni. Értesülésem szerint, Nagy Ferenc határtalanul fel volt háborodva és kijelentette, hogy ezentúl vagy másképp mennek a dolgok, vagy nem vállalja a miniszterelnökséget.

Az eset előzménye - mint később kiderült - az volt, hogy a szovjet forradalom évfordulóján rendezett operaházi előadáson Nagy Ferenc felkereste Szvirdovot a páholyban, és akkor Szvirdov szóbeli hozzájárulását adta Bárányos és Eröss kinevezéséhez. Szerdán, az eskütétel napján, a három úr háromnegyed egy órákor ott volt feketében, útra készen Nagy Ferencnél és már indulni akartak, amikor megjelent egy orosz őrnagy és közölte, hogy a SZEB nem járul hozzá Bárányos kinevezéséhez. Hosszas tárgyalás következett az oroszokkal, amelynek vége az lett, hogy Nagy Ferenc írásban közölte a SZEB-bel, hogy amennyiben este hétig nem lesz kezében az engedély, másnap összehívja a Minisztertanácsot, és visszavonhatatlanul bejelenti a kormány lemondását. Szvirdov haladékat kért azzal, hogy érintkezésbe kell lépnie Vorosilovval. Hét óra előtt tíz perccel azután közölte, hogy sikerült beszélnie Moszkvával és Vorosilov hozzájárulása alapján a SZEB megadja a hozzájárulást a kinevezésekhez. A dolognak egyik ára volt azonban az, hogy Dobi megmarad a földművelésügyben - mint államtitkár.

Nyomban az eskütétel után azonban újabb bonyodalom támadt, mégpedig az említett MNDSZ-küldöttséggel kapcsolatban. A küldöttség ugyanis Bárányosnál, akkor még közellátásügyi miniszternél is járt, és ugyanolyan agresszíven lépett fel, mint a Miniszterelnökségen. Bárányos dühbejött és kijelentette:

- Hát, ha tudni akarják hol van a krumpli, megmondom: az oroszoknál. -

Ezután bizonyos adatokat közölt arról, hogy mennyi krumplit vittek el az oroszok. Később erre egy nyilatkozatában is alludált.

Ezt rettenetes rossz néven vették a kommunisták, de különösen az oroszok. "Bárányos megrágalmazta nyilvánvalóan hamisított adatok felhasználásával a Vörös Hadsereget", - írja az Új Szó november 22-i száma, majd idézi a Kis Újságban megjelent nyilatkozatot, amely szerint a felhozott burgonya ötven százalékát a Vörös Hadsereg kapja. A tény ezzel szemben, a lap szerint az, hogy a Vörös Hadsereg legfeljebb egy tizedet kapott. "Ehhez fogható lelkiismeretlenséget - írja - mindezekig felelős államférfiúról nem tudunk feltételezni és reméljük, hogy ehhez fogható valótlanúságot felelős államférfiú a jövőben sem fog állítani. Az ilyen miniszter többet árt a forintnak és a népnek, mint a reakciós álhírtérjesztők elvetemült hadának egész dandárja." A cikk aláírása: Ráth Károly, a Vörös Hadsereg kapitánya.

A cikkel kapcsolatban 22-én rémhírek terjedtek el újabb kormányválságról, és izgatottan várták a Minisztertanácsot, amelyen azonban - mintha mi sem történt volna - semmi különösebb nem történt, simán letárgyalták a napirendet, közte a Rima, Weiss Manfréd, Ganz államosításáról szóló rendeletet. Úgy látszik, ez volt az első próbája annak az új nagyferenci magatartásnak, hogy "erősebb gerincet az oroszok felé."

Közben a nyilvánosság előtt is tovább folyt a polémia a kommunisták és kiscgazdák között. Révai József a Szabad Nép november 17-i, vasárnapi számában írt vezércikkében más formában megismételte azt a megállapítást, hogy a kommunisták nem törekszenek egyeduralomra, mert jól tudják, hogy ezzel "nyakukat szegnék".

Teljesen indokolatlan tehát a Kiscgazdapárt félelme a nem létező kommunista veszélytől. A cikkekre Kovács Béla (értsd Dernői-Kocsis) igen érdekes cikkben válaszol a Kis Újságban. A cikket érdemes elolvasni, azért mellékelem.

A cikkekre a Szabad Nép újból válaszolt, meglehetősen gyengén, név nélkül, fenntartva azt az állítást, hogy a Kiscgazdapárt szövetségelt a reakcióval, vagy legalábbis kisuujját adta az ördögnek. Az arányosítás tekintetében a kommunisták álláspontja az, hogy erre csak akkor kerülhet sor, ha a Kiscgazdapárt nem lesz a reakció szövetségese. "A demokratikus Kiscgazdapártnak mindent, a reakciós Kiscgazdapártnak semmit." Mérgesebben válaszol a Népszava. "Kovács (?) féle cikk - írja - hiábavaló próbálkozás a Szociáldemokrata és a Kommunista Párt közötti kapcsolat megzavarására. A két önálló és független marxista párt továbbra is szoros politikai kapcsolatban marad."

Az új miniszterek teljes gőzzel kezdtek neki új munkájuknak.

Eröss kijelentette, hogy az elrejtett készleteket, ha kell, saját maga fogja felkutatni.

Bárányos hangsúlyozta, hogy okvetlen pénzt teremt az új birtokok telekkönyvezésére, de semmiképpen sem tűri a törvényen túlmenő földreformot.

Bognár megszünteti a külügyi sajtóosztályt - illetőleg beolvasztja a Tájékoztatói Minisztériumba, amely a más minisztériumok részéről is összpontosítja a bel- és külföldi sajtó tájékoztatását.

Vasárnap, november 27-én a Szabadságpárt a Sportcsarnokban megtartotta zászlóbontó gyűlését. Váratlanul nagy tömeg gyűlt össze. Rengetegen kiszorultak a teremből. Mintegy 25 000 ember volt ott. (Az ugyanakkor a Városi-színházban rendezett kiscgazdapárti - igaz, hogy csak iparos-gyűlésen mindössze 2000). Igen nagy volt a lelkesedés, különösen Sulyok beszéde alatt, amelyből néhány jellemzőbb szemelvényt közlök:

"A tavalyi választásokon a lakosság 66%-a a polgári életformát választotta. Erre megvolt a lehetősége, mert ha a Szovjetunió a múlt évben a kommunizmust akarta volna bevezetni, akkor ezt azonnal megtehetette volna, és akkor a magyarság nem tehetett volna semmit, belenyugodott volna. Ez legfeljebb azt jelentette volna, hogy a Szedeg-alsótanyai plébános akkor nem másfél, hanem két lépést tett volna a Kommunista Párt felé.

A Kiscgazdapárt elárulta a két nagy tömeget, amelynek köszönhetette sikerét: a parasztságot és a középosztályt. A parasztságot az agrárrollóval, a középosztályt a B-listával. Senki se higgye hogy államháztartási takarékosági intézkedés volt a B-lista: a közigazgatás kommunista átállítása volt. A kenyéren keresztül gyakorolt hideg terror, a tömegeknek pártokba való beszervezése. A kiscgazda, aki fasiszta és reakciós volt, rögtön demokrata lett, mihelyt bekopogtatott a Kommunista Párt ajtaján.

Ez a politika legaljasabb eszköze: a kenyéren, a gyermekek mindennapi kenyérén keresztül megvásárolni a lelkeket és belekényszeríteni őket oda, ahova sem testük, sem lelkük nem kívánja. A Kiscgazdapárt asszisztált ehhez és legfeljebb bús-magyarok módjára hárman-négyen összebújva szidták Rákosi Mátyást és panaszkodtak, hogy ebben az országban semmit sem lehet csinálni.

Ellenben remekül elhelyezték a Herberteket húsz évtől kezdve, nagyszerűen dotált magas állásokba. Itt azután nem érheti gáncs a Kisgazdapártot, mert az egyenesági leszármazottakat, sógorokat, vőket és oldalági leszármazottakat, úgy ahogy vannak, azzal a kis tehetséggel együtt, amit az Isten adott nekik, behelyezték olyan pozíciókba, amiről valamikor a középkor kezdetén a bíborba született hercegek sem mertek volna álmolni.

A Kisgazdapárt mindent átadhatott a baloldálnak, de egyet nem: a tömegek rokonszenvét. Ma a hatalom 80%-a a baloldal kezében van, a közvélemény 80 vagy 90%-a azonban nincs a kormány mögött.

A választójog megszüktésével széles tömegek akarátának meghamisításával, urnalopásokkal esetleg lehetne változtatni a helyzeten, ez azonban tiszta fasizmus volna. Egy erőszakos kisebbség rátelepülne az ország nyakára, s egy reakciós választójoggal, korrupcióval és fehérterrorral kényszerítené jármába az ország nagy többségét. Ezt tette a fasizmus, de soha többé nem kérünk a fasizmusból.

A nyugati hatalmak nem mutattak rokonszenvet irántunk, csak a Szovjetunióknak fizetendő jóvátétel és az áttelepítés kérdésében. A Szovjetunió jóindulatot mutatott, amikor az elhurcolt javak hazaszállításáról volt szó, s jóindulattal kezelte azoknak a kötelezettségeinknek leszállítását, amelyek a szövetséges hatalmak állampolgárainak elpusztult javai pótlására vonatkoztak. Ezen túlmenően azonban különösebb szimpátiát a Szovjetunió gestióiból nem tudunk kiolvasni, sőt Visinszkinék a magyar-csehszlovák lakosságcsere és kitelepítés kérdésében elmondott beszéde számunkra egyenesen megdöbbentően rideg volt.

Szoros és bizalomteljes barátságban kell lennünk a Szovjetunióval. Ezt a barátságot azonban csak olyan kormány építheti ki, amely az ország nagy többségének bizalmát élvezi.

A szellemi világnézetet hirdetjük a materialista világnézet helyett. Spirituális világnézetet vallunk, s minden gyökérszálunkkal az Evangéliumba gyökerezünk.

Elvetjük az osztályharcot. Azt a legkisebb közös többszöröst keressük, amely alá a legtöbb magyar bevonható. A marxista-pártok ezzel szemben azt a legnagyobb közös osztót keresik, amellyel a magyarságot a legtöbb részre lehet bontani, hogy annál könnyebben uralkodhassanak a megosztott magyarság felett.

Nagyon különös szinten tűnik fel Szakasis Árpád, amikor a parlamenti aritmetikát szerencsétlenül ostobának nevezi. Jó demokrata az, aki jó képet vág, ha csapás sújtja, a csapásokat jól tűri, és nem megy át hisztériába a csapás súlya alatt.

Nem reakciós még az, aki nem hajlandó Rákosit és Szakasisot imádni.

A szakszervezetekben nem vagyunk hajlandók új fáraókat, rabszolgatartókat kreálni.

Ami a francia forradalomban tragédia volt, itt komédia. A szociáldemokrata vezetők hetvenévi koplalás után túlságosan mohón nyúltak az anyagi javak után. Nincs még egy olyan államférfi, akinek élete olyan szakadékot mutatna a tömeggel szemben, mint Szakasis Árpád."

Érdekes beszédet mondott ezen a vasárnapon Gerő is a Kommunista Párt konferenciáján. Kijelentette, Magyarországon most birkózás kezdődik a demokrácia és a reakció erői közt. A demokrácia felül van, de cselekvőképességét bénítja a reakció. A Kommunista Párt harmadik kongresszusán hangsúlyozta, hogy - ha ennek szükségét látja - újból harcba fogja szóllítani a tömegeket. Minden jel arra mutat, hogy ez az időpont közeledik.

Pillanatnyilag a dél-szlovákiai magyarság üldözése tartja izgalomban a közvéleményt. Gyöngyösi magához hívta Dastichot és jegyzéket intéz a nagyhatalmakhoz. Az egész magyar sajtó pártkülönbőség nélkül a legélesebben tiltakozik. Kossa a cseh szakszervezetekhez, az MNDSZ a prágai és a nemzetközi nőszövetséghez írték tiltakozó táviratot.

A héten, előreláthatólag csütörtökön összehívják a Nemzetgyűlést, amely előbb a törvénytelen gyermekek javaslatát fejezi be, majd a szövetkezeti törvényt kezdi tárgyalni, amelynek ügyében azonban még pártközi megbeszélés lesz. A költségvetés benyújtásának terminusáról még mindig nincs szó. A Vértessy-ügy is szóba kerül, mert az ügyészség kikérte.

Ugyancsak a héten folytatódnak majd - végre talán komolyabb formában a Kisgazdapárt és a Baloldali Blokk tárgyalásai. Gazdasági vonalon az árdrágítók ellen készül döntő roham. Az árelenőrzést - tízezer ellenőrrel - kiterjesztik az egész ország területére, és külön propagandával igyekeznek bekapcsolni a közönséget is.

Pletykák: Baloghról híresztelik, hogy a köztársasági elnöki palota berendezésével kapcsolatban megbízták, gyűjtsön össze "grófi" és hasonló bútorokat. Négyvagonnyit gyűjtött de csak egyet adott az elnökségnek, hármat Jékelyvel eltüntettek.

Dénes István interpellációt jegyzett be arról, hogy egy Svájcban kereskedelmi szerződésről hivatalosan tárgyaló magyar úr az ottani kormánytól 25 000 dollár jutalékot kért, amiről a svájci kormány jegyzékben értesítette a magyar kormányt. Rónai a sajtófogadáson megerősítette a jegyzék tényét, hozzátéve, hogy a vizsgálat folyik.

A kereskedelemügyi minisztérium egyik osztályfőnöke szabadságra ment és valószínűleg nem tér vissza állásába. Állítólag azért, mert a letiltás után még ezer új textilipari igazolványt írt alá.

Egy sajtóbotrány is foglalkoztatja főleg a munkáspárti lapokat. Egy Ferenci nevű újságíró, a Magyar Nemzet és A Reggel munkatársa bankoktól és vállalatoktól egyes cikkek leközléséért a két lap részére 1-5000 forintos összegeket kért és fogadott le. Nyugtakönyve a rendőrség után - állítólag meglehetősen texasi módszerekkel vették el tőle - a kommunistákhoz került. A két említett lap nem tudott tisztára mosakodni. Már az újságíró- szövetséget is foglalkoztatta a dolog.

Pletyka, de igaz: Az egyik minisztertanácson Mistéth a tárcájába vágó ügy tárgyalásán helyéről felugorva kifakadt:

- Tudom, hogy van itt két miniszter, akinek nincs jobb dolga, minthogy az én tárcámat fúrja. De egyszer úgy sá?? rúgom őket, hogy végigcsússzák ezt a termet.

Erre felugrott Rónai és Molnár, mondván, hogy csak őket gondolhatta Mistéth. Mistéth ezt nem is tagadta. Az egyik felet Vas Zoltán, a másikat Nagy Ferenc csendesítette le nagy nehezen.

Még az előző hét krónikájához tartozik, hogy Bárányos és Rátz végre beléptek [sic!] a Kisgazdapártba.

MOL XIX-I-1-v szám és keltezés nélküli feljegyzés. (Ortutay Gyulának a Kisgazdapárttal kapcsolatos iratai) 41. doboz.

Gépelte, aláírás nélküli tiszttázat.

Címkék:

[Ortutay Gyula](#) ^[2]

[Nemzeti Parasztpárt](#) ^[3]

[Kisgazdapárt](#) ^[4]

[Nagy Ferenc](#) ^[5]

[Magyar Kommunista Párt](#) ^[6]

Kiadás: 5. évfolyam (2005) 1. szám

Forrás webcim: https://www.archivnet.hu/politika/politikai_hirek_hiresztelesek_pletykak.html

Hivatkozások

[1] https://www.archivnet.hu/politika/politikai_hirek_hiresztelesek_pletykak.html

[2] <https://www.archivnet.hu/cimkek/ortutay-gyula>

[3] <https://www.archivnet.hu/cimkek/nemzeti-parasztpart>

[4] <https://www.archivnet.hu/cimkek/kisgazdapart>

[5] <https://www.archivnet.hu/cimkek/nagy-ferenc>

[6] <https://www.archivnet.hu/cimkek/magyar-kommunista-part>